Μέσα σε μια μέρα η Σαβέλ άφησε το σπίτι της
και ό,τι άλλο αγαπούσε και ταξίδεψε
σε μια μακρινή χώρα, στην άλλη άκρη της γης.
Το μόνο πράγμα που μπόρεσε να πάρει μαζί της
είναι το κόκκινο φόρεμα, που της είχε κάνει δώρο
η γιαγιά της στα γενέθλιά της. Και η Σαβέλ
δεν το αποχωρίζεται ποτέ...

ISBN 978-9963-714-19-3

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΣΑΒΕΛ

Πάργα

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΣΑΒΕΛ

κείμενο: Μαρίνα Μιχαηλίδου-Καδή
εικονογράφηση: Ντανιέλα Σταματιάδη

Πάργα

Το κόκκινο φόρεμα της Σαβέλ

Κείμενο:
Μαρίνα Μιχαηλίδου-Καδή
Εικονογράφηση:
Ντανιέλλα Σταματιάδη

© Εκδόσεις Πάργα 2014
ISBN 978-9963-714-19-3

Εκδόσεις Πάργα
Λεωφ. Τσερίου 94, 2043
Στρόβολος, Λευκωσία
Τηλ. (+357) 22327740
Fax (+357) 22327741
e-mail: info@parga-publication.com
www.parga.com.cy

Μαρίνα Μιχαηλίδου-Καδή

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΣΑΒΕΛ

Εικονογράφηση: Ντανιέλλα Σταματιάδη

πάργα

Μέσα σε μια μέρα η Σαβέλ άφησε το σπίτι της και ό,τι άλλο αγαπούσε
και ταξίδεψε σε μια μακρινή χώρα, στην άλλη άκρη της γης.
«Η χώρα μας δεν είναι πια ασφαλής» είχε πει η μητέρα της.
«Δεν μπορούμε να πάρουμε πολλά πράγματα μαζί μας.
Διάλεξε ένα πράγμα, αυτό που αγαπάς περισσότερο».

Η Σαβέλ διάλεξε το κόκκινο φόρεμα, που της είχε κάνει δώρο η γιαγιά της
στα γενέθλιά της. Και από εκείνη τη μέρα, το φορούσε συνέχεια.

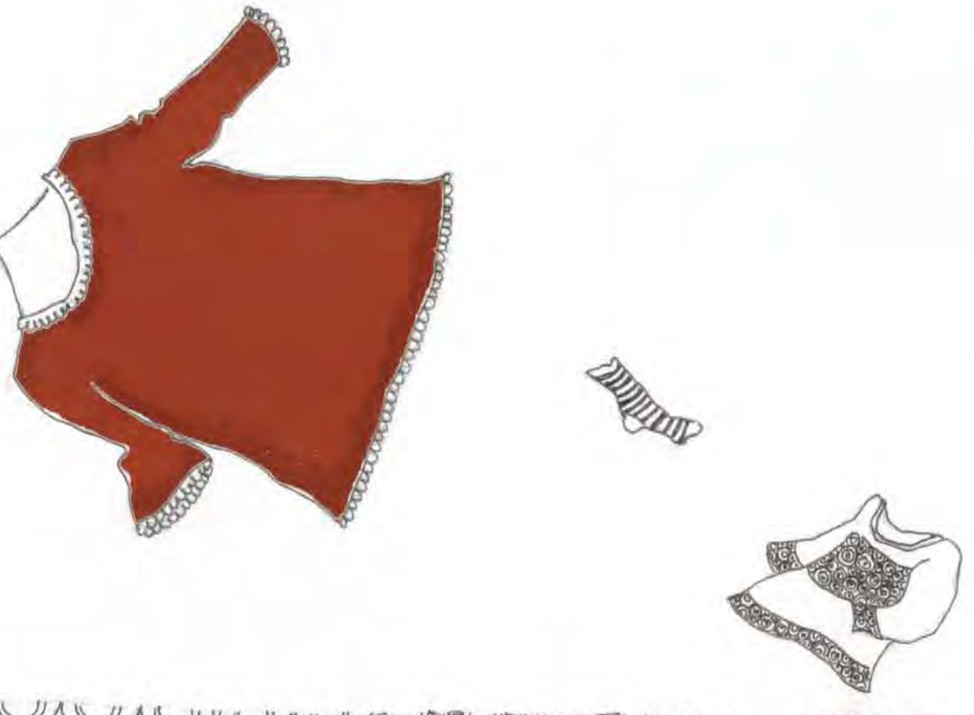

Έφτασαν στη νέα τους πόλη με τις πρώτες βροχές του φθινοπώρου.
Η Σαβέλ δεν είχε δει ποτέ κτίρια τόσο ψηλά, που έφταναν μέχρι τα σύννεφα,
και τόσους πολλούς ανθρώπους να πηγαινοέρχονται βιαστικοί.

Στο νέο της σχολείο η Σαβέλ δεν έπαιζε με τα άλλα παιδιά.
«Γιατί φοράς πάντα το ίδιο φόρεμα;» τη ρώτησε μια μέρα η Ελίνα,
αλλά η Σαβέλ δεν απάντησε.

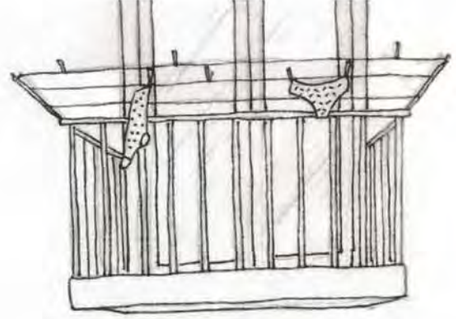

Κάθε πρωί η μητέρα της μάταια
προσπαθούσε να την πείσει να φορέσει κάτι άλλο.
«Κοίτα αυτό το φόρεμα με τα λουλούδια,
δεν είναι πολύ όμορφο;»
«Θέλω το κόκκινο φόρεμα»
έλεγε απλά η Σαβέλ.

Έτσι, κάθε απόγευμα,
έπλεναν το κόκκινο φόρεμα
και το άφηναν στο μικρό μπαλκόνι
να στεγνώσει, μέχρι το επόμενο πρωί...

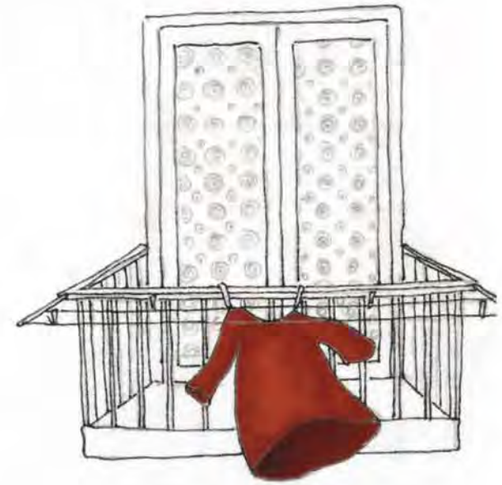

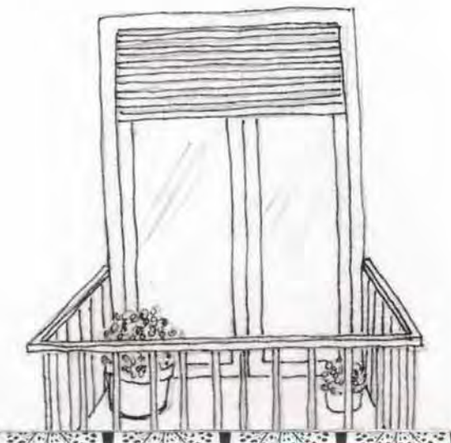

Η Σαβέλ δεν μιλούσε ποτέ για την πόλη που είχαν αφήσει.
Όμως κάθε βράδυ, όταν έκλεινε τα μάτια της, ταξίδευε εκεί...
Έβλεπε τα ψηλά βουνά, που αγκάλιαζαν τη μικρή τους πόλη,
και τα σπίτια με τις κίτρινες στέγες, που έλαμπαν στον ήλιο.

Έβλεπε τον κήπο τους με το μεγάλο δέντρο και τα λουλούδια,
που φρόντιζε η γιαγιά της.

Εκεί, κάτω από το μεγάλο δέντρο, η Σαβέλ ξεχνούσε κάθε τι
που τη στενοχωρούσε και ένιωθε ευτυχισμένη.

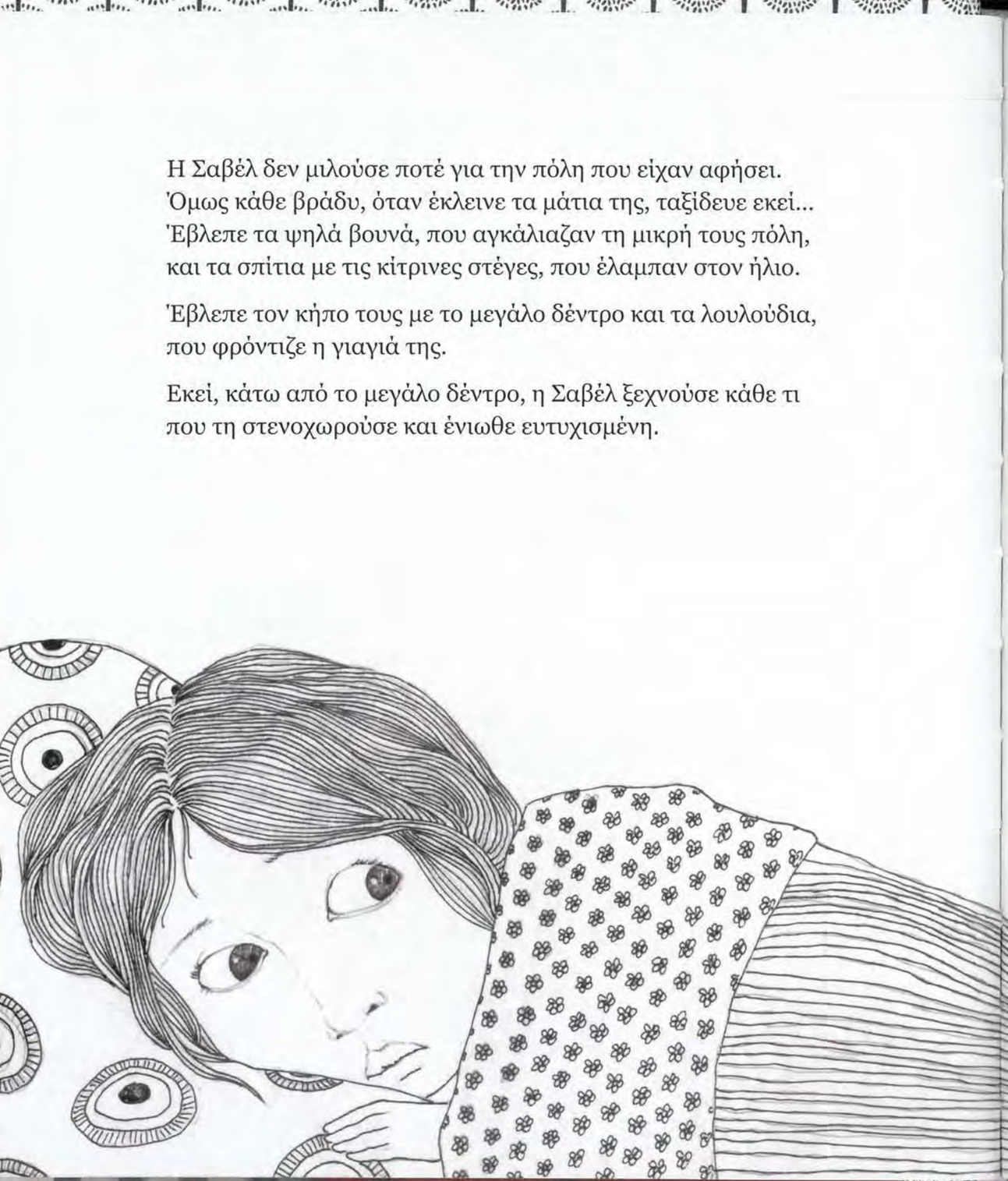

«Θέλεις να μας πεις λίγα πράγματα για τη χώρα σου;»
τη ρώτησε μια μέρα η δασκάλα.
Η Σαβέλ ήθελε πολύ να τους πει για το μέρος που άφησαν πίσω,
αλλά, όταν άνοιξε το στόμα της για να μιλήσει, δεν έβρισκε τη φωνή της...

Εκείνο το απόγευμα ο πατέρας της ήρθε χαρούμενος στο σπίτι.

«Βρήκα δουλειά!» είπε αγκαλιάζοντάς τη σφικτά.
«Φόρεσε το παλτό σου, θα πάμε μια βόλτα στο πάρκο για να γιορτάσουμε!»

Κάθισαν σε ένα μικρό παγκάκι και η Σαβέλ ένιωσε τη ζεστασιά
του χειμωνιάτικου ήλιου στο πρόσωπό της.
Αναρωτήθηκε πώς ήταν δυνατό να νιώθει χαρούμενη και λυπημένη μαζί...

Το βράδυ η Σαβέλ δεν μπορούσε να κοιμηθεί.
Σηκώθηκε από το κρεβάτι και άρχισε να ζωγραφίζει.
Ζωγράφισε τα ψηλά βουνά, που αγκάλιαζαν τη μικρή τους πόλη,
και τα σπίτια με τις κίτρινες στέγες, που έλαμπαν στον ήλιο.
Ζωγράφισε τον κήπο τους με το μεγάλο δέντρο και τα λουλούδια.
Στη μέση του κήπου η Σαβέλ τοποθέτησε τη γιαγιά της.
Ζωγράφισε ασταμάτητα, μέχρι που ήρθε το πρωί...

Η Σαβέλ πήρε τη ζωγραφιά της στο σχολείο και η δασκάλα
την έβαλε στον τοίχο της τάξης.
«Το φόρεμα ήταν δώρο από τη γιαγιά μου, που δεν μπόρεσε
να έρθει μαζί μας» είπε η Σαβέλ στην Ελίνα.
«Φοβάμαι πως δεν θα τη δω ποτέ ξανά...»
Η Ελίνα την κοίταξε με κατανόηση.
Κι όταν η Σαβέλ γύρισε να φύγει, της φώναξε:
«Την Κυριακή θα πάμε στο πάρκο να παίξουμε.
Θα ήθελες να έρθεις κι εσύ μαζί μας;»

Την Κυριακή η Σαβέλ ξύπνησε πολύ νωρίς.
Έπλυνε γρήγορα το πρόσωπό της και έτρεξε να ντυθεί.
Έβαλε το κόκκινό της φόρεμα, αλλά, όταν προσπάθησε να το κουμπώσει,
δεν τα κατάφερε... Όσο κι αν προσπαθούσε, ήταν αδύνατο.
Το κόκκινο φόρεμά της είχε μικρύνει...
Ήθελε τόσο πολύ να πάει στο πάρκο,
όμως δεν μπορούσε να φορέσει κάτι άλλο.
Κάθισε στο κρεβάτι της, ενώ τα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της.
Όταν για μια στιγμή έκλεισε τα μάτια της, η Σαβέλ
βρέθηκε κοντά στη γιαγιά της.
Την κοίταζε με τα ζεστά της μάτια και της χαμογελούσε,
προτού χαθεί σαν την ομίχλη.

Η Σαβέλ πήρε το κόκκινό της φόρεμα και,
αφού του έδωσε ένα φιλί, το δίπλωσε προσεκτικά.

Σκούπισε τα δάκρυά της και ντύθηκε σιγά-σιγά...